

HEREN A : 18 JUNI 2017 – MARCHE-LES-DAMES

(Verslag door: Bart Blockmans)

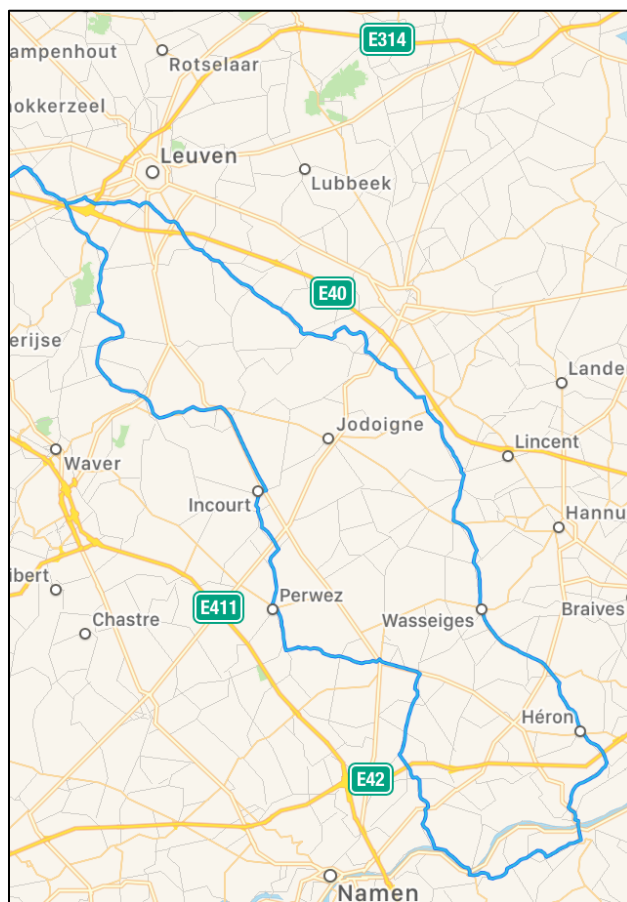
Aantal deelnemers: 11 – 1

Gemiddelde snelheid: 33.2 km/u

Afgelegde afstand: 157 km

Aantal hoogtemeters: 1500

Sommige tradities zijn er om in ere gehouden te worden, andere om gebroken te worden. Het vijf- á zestal langere ritten op onze kalender behoren tot de laatste categorie. Wernes Maes had tijdens een winterse kalendervergadering een lange rit in gedachten naar Marche-les-Dames, deelgemeente van Namen en eveneens aan de oevers van de Maas gelegen. Tradities verbreken doe je best geleidelijk aan, en dus besloten we om niet meteen de kasseitjes van de legendarische klim naar de Citadel van Namen te slachtofferen, maar wel de vreselijke stijgingspercentages van de muur van Hoei.

Tot eenieders grote verbazing en in schril contrast met het grote aantal deelnemers aan de B-rit naar Namen, tekenden om 7u30 slechts 11 A-renners present op het zonovergoten startblad: Werner M, Gunter, Rudi DB, Alain R, Johan D, Florent, Boris Den, Marc P, Johan P, Hanne en ikzelf. Aanvankelijk waren we zelfs maar met 10, maar dappere Marc liet zich vlak voor de start - zijn rugzakje zat al in de volgwagen van de B's - overhalen om ons beperkte groepje te vervoegen, en hij zou dat met verve doen.

Ik zou het feitelijke ritverslag kunnen beginnen met op te merken dat het begin van de rit, via de campus van Heverlee, voor verbetering vatbaar is. Maar als je vanuit Meerbeek ten zuidoosten van Leuven wil geraken en je niet te veel overlap wilt tussen heen- en terugrit, heb je maar weinig alternatieven. Alleszins kwamen we pas echt in onze "flow" ter hoogte van Bierbeek, toen eerst Alain R (die ons in Meldert zou verlaten om om 11u terug thuis te zijn) en vervolgens een onvermoeibare Boris de groep op sleeptouw nam. De wegen naar Hoegaarden zijn ons allen welbekend, ik zou bijna zeggen tot vervelens toe, maar vanaf het omhoog kronkelende veldweggetje dat Werner in Outgaarden voor ons had uitgekozen, werden de fijngevoeligen onder ons overvallen door wat later omschreven werd als "een vakantiegevoel".

Het merendeel van het kopwerk werd verricht door Boris, Gunter en Rudi, met hand- en spandiensten van quasi alle anderen, waarbij vooral Boris en Gunter indruk maakten. Het merendeel van het staartwerk werd verricht door Johan P, die de eerste 145 km van de rit behoorlijk moet hebben afgezien maar nadien alsnog zijn wat achterop geraakte tweede adem leek te hebben gevonden. Werner had een mooie partij wegen voor ons uitgestippeld, waarop

het dikwijls aangenaam cruisen was aan 35-38 km/u: niet steeds twee-aan-twee, zoals de ongeschreven clubregels gebieden, maar af en toe in lintformatie waarbij het kopwerk afwisselend verricht werd door een drie-à-viertal renners. Ik vraag me af of dat feestje had kunnen doorgaan in aanwezigheid van onze Pater Pelotonias, maar alle aanwezige gelijkhebbenden vonden het alleszins goed zo - en ik geloof dat dat gold voor het tempo gedurende de hele rit.

In Andenne staken we de Maas over en serveerde Werner ons de enige noemenswaardige beklimming van de dag: de Rue de Bonneville. Niet de allure van de Citadel van Namen of de Muur van Hoei, maar niettemin een te duchten beklimming van anderhalve kilometer, mooi gelegen op de rand van het Bois de Faux en met stijgingspercentages tot 10%. Voor de Strava-adepten: Boris piloteerde me er naar de KOM ('King of the Mountain') en Hanne reed er naar de QOM ('Queen of the Mountain') - jawel, BLOSOM was here.

Via de oevers van de Maas cruïden we nadien - onder een steeds lodener (wat??) wordende hitte - naar Marche-Les-Dames, de plaats die haar bekendheid dankt aan de avonturen van Albert I. In plaats van rotswandklimmen had zijne voormalige koninklijke hoogheid beter voor wielrennen gekozen, waar de bosrijke omgeving van Marche een prachtig decor voor vormt. Gestopt voor een drankje hebben we er niet, daarvoor was het nog wat te vroeg (de Waalse horeca opent op zondag pas om 11u, dat hebben we nog meegemaakt), en bij gebrek aan eerdere drankgelegenheden werd ons dorstige geduld tot in Éghezée op de proef gesteld.

Twee frisse consumpties later zaten we weer op onze fiets en snelden we richting Meerbeek. Er werd wat vaker in lintformatie gereden dan tijdens de heenrit, en wat we aan gemiddelde snelheid ingeboet hadden in de Maasvallei traptten we er hier vlot weer bij, zeker toen op de Naamsesteenweg (aangenaam rijden hier op zondag!) een losgebroken hond ons nog wat kwam opjagen.

Toeval of niet, maar de finale van de rit van vandaag was dezelfde als die van het BLOSOM-BK volgende week (*25 juni 2017, Jodoigne, nvdr.*). Vermelden wie er eerste boven was op de Tomme zou oneer doen aan de werkelijke protagonisten van die finale, vandaar: na een redelijk rustige beklimming van de eerste knik van de Blokkenstraat trok Gunter door op het tweede knikje, wat meteen voor een aanzienlijk gat zorgde tussen de vier koplopers - Gunter, Boris, Johan D en ikzelf - en de rest. Johan D ontnam de achtervolgers alle hoop op een wedersamensmelting door in de afdaling naar Bertem vol door te trekken, maar moest die inspanning bekopen toen Boris op de klim naar het ronde punt aanzette. Gunter volgde vlot, zette meteen door en nam een steeds groter wordend aantal fietslengten op Boris en mij. Boris verzette het merendeel van het achtervolgingswerk en had Gunter pas op de flanken van den Tomme weer in het vizier. Toen hij dan ook nog eens de sprint aanzette vond ik er niet beter op dan op 'n diefje mee te spurten en mijn frisheid van benen te doen gelden. Sterk gereden mannen, jullie verdienen het allebei ☺ .

Fijne rit, wat mij betreft één die minstens in alle oneven jaartallen op de kalender mag staan.

Tot volgende week!

Bart